

ΠΩΣ ΣΤΑΜΑΤΑΣ ΕΝΑΝ ΦΟΝΟ
ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΗΔΗ ΣΥΜΒΕΙ;

ΛΑΘΟΣ ΜΕΡΟΣ ΛΑΘΟΣ ΣΤΙΓΜΗ

GILLIAN McALLISTER

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΜΑΡΙΑ-ΝΕΦΕΛΗ ΤΑΜΙΑ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αστυνομικό

Πρώτη έκδοση Οκτώβριος 2023

Τίτλος πρωτοτύπου Gillian McAllister, *Wrong Place, Wrong Time*

Επιμέλεια – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμίων Γιώργος Γιαννούσης
Σχεδιασμός εξωφύλλου Ρεντουάν Αμζλάν

© 2022, Gillian McAllister

© 2023, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-3636-8

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83636

Κ.Ε.Π. 5794, Κ.Π. 18963

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπίου 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπίου 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Ημέρα μηδέν, λίγο μετά τα μεσάνυχτα

ΗΤζεν είναι χαρούμενη γιατί απόψε τα ρολόγια θα γυρίσουν μία ώρα πίσω. Επί μία ώρα επιπλέον θα προσποιείται ότι δεν περιμένει τον γιο της.

Τώρα που πέρασαν τα μεσάνυχτα είναι και επισήμως πια 30 Οκτωβρίου. Σχεδόν έφτασε το Χάλοουιν. Η Τζεν υπενθυμίζει στον εαυτό της ότι ο Τοντ είναι δεκαοκτώ, το μωρό του Σεπτέμβρη είναι πια ενήλικας. Μπορεί να κάνει ό,τι θέλει.

Πέρασε το μεγαλύτερο μέρος της βραδιάς σκαλίζοντας άγαρμπα μια κολοκύθα. Τώρα τη βάζει στο περβάζι του μεγάλου παραθύρου, που βλέπει στο δρομάκι της εισόδου, και τη φωτίζει. Τη σκάλισε για τον ίδιο λόγο που κάνει τα περισσότερα πράγματα στη ζωή της, επειδή ένιωσε ότι αυτό έπρεπε να κάνει· κι όμως, είναι στ' αλήθεια αρκετά όμορφη, μ' έναν δικό της, ακαθόριστο τρόπο.

Ακούει τα βήματα του άντρα της στο πλατύσκαλο από πάνω της και γυρίζει να κοιτάξει. Δεν συνηθίζει να μένει ξύπνιος, αυτός είναι ο πετεινός κι αυτή το νυχτοπούλι. Βγαίνει από την κρεβατοκάμαρά τους στον τελευταίο όροφο. Τα μαλλιά του είναι ανάκατα, το χρώμα τους δείχνει σκούρο μπλε μες στο σκοτάδι. Δεν έχει πάνω του ούτε ένα ρούχο, μόνο ένα μικρό, παιχνιδιάρικο χαμόγελο που της σκάει με την άκρη των χειλιών του.

Κατεβαίνει τα σκαλοπάτια και την πλησιάζει. Το φως πέφτει πάνω στο τατουάζ που έχει στον καρπό του, μια ημερομηνία, τη μέρα που, όπως λέει, κατάλαβε ότι την αγαπούσε: την άνοιξη του 2003. Η Τζεν κοιτάζει το σώμα του. Τον τελευταίο χρόνο, στα σαράντα τρία του, δεν άσπρισαν παρά μόνο λίγες από τις μαύρες τρίχες στο στέρνο του. «Έπιασες δουλειά;» τη ρωτά και γνέφει προς την κολοκύθα.

«Είχαν φτιάξει όλοι» απολογείται η Τζεν. «Όλοι οι γείτονες, εννοώ».

«Ποιος νοιάζεται!» Κλασικός Κέλι.

«Ο Τοντ δεν έχει γυρίσει».

«Γι' αυτόν είναι ακόμη νωρίς» της απαντά. Έχει μια αδιόρατη ουαλική προφορά που μόλις και μετά βίας ανιχνεύεται στη φράση του, λες και η αναπνοή του σκοντάφτει σε κάποιον παρακείμενο λόφο. «Δεν είναι μία η ώρα; Έχει απαγόρευση κυκλοφορίας».

Αυτός ο διάλογος είναι συνήθης για τους δυο τους. Η Τζεν νοιάζεται πάρα πολύ, ο Κέλι ίσως πολύ λίγο. Ενώ κάνει αυτή τη σκέψη, γυρίζει... και να: ο τέλειος –πραγματικά τέλειος– κώλος του που αγαπά εδώ και σχεδόν είκοσι χρόνια. Κοιτάζει πάλι τον δρόμο ψάχνοντας τον Τοντ κι έπειτα πάλι τον Κέλι.

«Τώρα οι γείτονες βλέπουν τον πισινό σου» του λέει.

«Θα νομίζουν πως στολίσαμε δύο κολοκύθες» της απαντά – το χιούμορ του, γρήγορο και κοφτερό σαν μαχαίρι. Χαλαρή κουβεντούλα, έξυπνες ατάκες. Τους άρεσε πάντα. «Θα έρθεις στο κρεβάτι; Δεν το πιστεύω πως τελείωσα με τη Μέριλιν» προσθέτει με μια δόση υπερβολής. Όλη την εβδομάδα ασχολούνταν με την αναπαλαίωση ενός σπιτιού με βικτοριανά πλακάκια στην οδό Μέριλιν. Δούλευε μόνος του, ακριβώς όπως αρέσει στον Κέλι να κάνει. Ακούει τη μία ραδιοφωνική εκπομπή μετά την άλλη και δεν βλέπει ποτέ σχεδόν κανέναν. Περίπλοκος, κάπως ανικανοποίητος – έτσι είναι ο Κέλι.

«Φυσικά» του απαντά. «Σε λιγάκι. Θέλω να βεβαιωθώ ότι θα φτάσει σπίτι ασφαλώς».

«Θα καταφτάσει από λεπτό σε λεπτό με το κεμπάπ στο χέρι». Ο Κέλι κάνει μια χειρονομία. «Τον περιμένεις για τα πατατάκια;»

«Πάψε!» λέει η Τζεν με χαμόγελο. Ο Κέλι τής κλείνει το μάτι και κατευθύνεται προς το κρεβάτι.

Η Τζεν περιπλανιέται άσκοπα στο σπίτι. Σκέφτεται μια υπόθεση που έχει στη δουλειά – ένα χωρισμένο ζευγάρι που τσακώνεται, κατά τα φαινόμενα για ένα σετ πορσελάνινα πιάτα, αλλά στην πραγματικότητα, ως συνήθως, λόγω απιστίας. Δεν έπρεπε να την αναλάβει, έχει ήδη πάνω από τριακόσιες υποθέσεις. Όμως η κυρία Βισέαρ κοίταξε στα μάτια την Τζεν σ' εκείνο το πρώτο τους ραντεβού, είπε «Αν αναγκαστώ να του δώσω αυτά τα πιάτα, θα έχω χάσει καθετί που αγαπώ» και η Τζεν δεν κατάφερε να αντισταθεί. Θα έπρεπε να μη νοιάζεται τόσο πολύ... για τα διαζύγια αγνώστων, για τους γείτονες, για τις αναθεματισμένες τις κολοκύθες... αλλά νοιάζεται.

Φτιάχνει ένα τσάι και επιστρέφει στο παράθυρο για να συνεχίσει το καρτέρι. Θα περιμένει όσο χρειαστεί. Και οι δύο φάσεις της μητρότητας –τα πρώτα χρόνια και τα χρόνια της ενηλικίωσης– χαρακτηρίζονται από έλλειψη ύπνου, αν και για διαφορετικούς λόγους.

Αγόρασαν το σπίτι εξαιτίας αυτού του παραθύρου που βρίσκεται ακριβώς στο κέντρο του τριώροφου. «Θα αγναντεύουμε λες και είμαστε βασιλιάδες» είχε πει η Τζεν, και ο Κέλι γέλασε τότε.

Την έχει απορροφήσει η ομίχλη του Οκτωβρίου, όταν βλέπει επιτέλους τον Τοντ απέξω, στον δρόμο. Εμφανίζεται τη στιγμή που αρχίζει η χειμερινή ώρα και το κινητό της αλλάζει από 01.59 σε 01.00. Συγκρατεί το χαμόγελό της· χάρη στην αλλαγή της ώρας πέτυχε σκόπιμα να μην αργήσει. Έτσι είναι ο Τοντ, θεωρεί

τη γλωσσική και σημασιολογική ανατροπή του επιχειρήματος περί απαγόρευσης της κυκλοφορίας του έξω πιο σημαντική από τον λόγο που επιβάλλεται.

Ανηφορίζει τον δρόμο. Είναι πετσί και κόκαλο, λες και δεν μπορεί ποτέ να πάρει βάρος. Όπως περπατάει, τα γόνατά του σχηματίζουν ζάρες στο τζιν. Έξω η ομίχλη είναι άχρωμη, τα δέντρα και το πεζοδρόμιο μαύρα, ο αέρας έχει υπόλευκο χρώμα. Ένας κόσμος στη χρωματική παλέτα του γκρι.

Ο δρόμος τους –που βρίσκεται στο τέρμα των οδών Κρόσμπι και Μέρσισαιντ– δεν έχει φώτα. Ο Κέλι εγκατέστησε έξω από το σπίτι τους μια λάμπα βγαλμένη λες από τα Χρονικά της Νάρνια. Δεν το περίμενε, της έκανε έκπληξη· ήταν από σφυρήλατο σίδερο, πανάκριβη. Δεν έχει ιδέα πώς την πλήρωσε. Ανάβει, όμως, όταν ανιχνεύει κίνηση.

Μα... για στάσου. Κάτι τράβηξε την προσοχή του Τοντ. Κοκαλώνει, κοιτάζει λοξά. Η Τζεν ακολουθεί το βλέμμα του κι έπειτα βλέπει κι εκείνη: μια φιγούρα που περπατά βιαστικά κατά μήκος του δρόμου από την άλλη πλευρά. Είναι μεγαλύτερος από τον Τοντ, πολύ μεγαλύτερος. Το καταλαβαίνει από το σώμα του, τις κινήσεις του. Η Τζεν τα προσέχει αυτά τα πράγματα. Πάντοτε τα πρόσεχε. Γι' αυτό είναι καλή δικηγόρος.

Ακουμπά τη ζεστή παλάμη της στο δροσερό τζάμι του παρθύρου. Κάτι πάει στραβά. Κάτι θα συμβεί. Η Τζεν είναι απολύτως σίγουρη, κι ας μην ξέρει τι είναι αυτό που θα συμβεί. Διαισθάνεται τον κίνδυνο όπως όταν βρίσκεται κοντά σε πυροτεχνήματα, σε ισόπεδες διαβάσεις και σε γκρεμούς. Οι σκέψεις τριγυρίζουν στο μυαλό της όπως τα κλικ της φωτογραφικής μηχανής, η μία μετά την άλλη.

Αφήνει την κούπα στο περβάζι, φωνάζει τον Κέλι και κατεβαίνει δυο δυο τα σκαλιά. Νιώθει το ριγέ χαλί τραχύ κάτω από

τα γυμνά πόδια της. Βάζει παπούτσια, έπειτα σταματά για ένα δευτερόλεπτο με το χέρι της στο μεταλλικό πόμολο.

Τι... τι είναι αυτό το συναίσθημα; Δεν μπορεί να το εξηγήσει.

Να είναι, άραγε, ντεξαβού; Δεν το νιώθει συχνά. Ανοιγοκλείνει τα μάτια και το συναίσθημα χάνεται, άυλο σαν καπνός. Τι να το προκαλέσει; Το χέρι της στο μπρούντζινο πόμολο; Το κίτρινο φως που λάμπει απέξω; Όχι, δεν μπορεί να θυμηθεί. Τώρα πάει.

«Τι τρέχει;» λέει ο Κέλι, που εμφανίζεται πίσω της και δένει τη ζώνη της γκριζας ρόμπας γύρω από τη μέση του.

«Ο Τοντ... ο Τοντ... είναι εκεί με... κάποιον».

Βγαίνουν έξω βιαστικά. Η φθινοπωρινή φύχρα φέρνει στο δέρμα της ανατριχίλα. Η Τζεν τρέχει προς τον Τοντ και τον ξένο.

Όμως, προτού καλά καλά καταλάβει τι συμβαίνει, ακούει τον Κέλι να φωνάζει: «Μη!».

Ο Τοντ τρέχει και μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα έχει κιόλας στις χούφτες του το πέτο από το παλτό του ξένου με την κουκούλα. Τον κοιτάζει κατάματα, οι ώμοι του είναι ριγμένοι μπροστά, τα κορμιά τους ενωμένα. Ο ξένος βάζει το χέρι του στην τσέπη.

Ο Κέλι τρέχει προς το μέρος τους με βλέμμα πανικόβλητο, τα μάτια του τρέχουν δεξιά, αριστερά, δεξιά, πάνω κάτω στον δρόμο. «Τοντ, όχι!» φωνάζει.

Και τότε η Τζεν βλέπει το μαχαίρι.

Η αδρεναλίνη οξύνει την όρασή της, καθώς το βλέπει να συμβαίνει. Μια γρήγορη, καθαρή μαχαιριά. Και ξαφνικά ο χρόνος αρχίζει να κυλάει πιο αργά: η κίνηση του βραχίονα που αποτραβιέται, τα ρούχα που αντιστέκονται μετά το τράβηγμα του μαχαιριού. Παράλληλα με τη λεπίδα εμφανίζονται δυο λευκά πούπουλα, που παρασύρονται άσκοπα από τον παγωμένο αέρα σαν χιονονιφάδες.

Η Τζεν κοιτάζει επίμονα το αίμα που αρχίζει να αναβλύζει σε τεράστιες ποσότητες. Τώρα θα πρέπει να έχει πέσει στα τέσσερα, γιατί συνειδητοποιεί πως τα πετραδάκια του μονοπατιού χαράζουν στρόγγυλα επώδυνα σημάδια στα γόνατά της. Τον φέρνει στην αγκαλιά της, ανοίγει το σακάκι του, νιώθει το αίμα να κυλά ζεστό πάνω στα χέρια της, ανάμεσα στα δάχτυλά της, κατά μήκος των καρπών.

Του ξεκουμπώνει το πουκάμισο. Ο κορμός του σιγά σιγά πλημμυρίζει· οι τρεις πληγές, τρεις σχισμές σε μέγεθος κέρματος, κολλυμπούν μέσα κι έξω από το οπτικό της πεδίο – λες και προσπαθεί να δει τον πυθμένα μιας κόκκινης λίμνης. Η Τζεν έχει παγώσει.

«Όχι». Η φωνή της είναι βαριά και υγρή, καθώς ουρλιάζει.

«Τζεν...» λέει βραχνά ο Κέλι.

Το αίμα είναι πάρα πολύ. Τον ξαπλώνει στο δρομάκι της εισόδου και σκύβει από πάνω του κοιτάζοντας προσεκτικά. Ελπίζει να κάνει λάθος, μα είναι σίγουρη, για μια στιγμή μόνο, πως έχει φύγει από κοντά τους. Ο τρόπος με τον οποίο το κίτρινο φως χτυπάει τα μάτια του έχει κάτι εντελώς αλλόκοτο.

Η νύχτα είναι ήσυχη· ύστερα από αρκετά λεπτά η Τζεν τρεμοπαίζει τα βλέφαρα κοιτάζοντας τον γιο της.

Ο Κέλι έχει απομακρύνει τον Τοντ από το θύμα και έχει τυλίξει τα χέρια γύρω του. Η πλάτη του άντρα της είναι στραμμένη προς αυτήν, ο Τοντ την κοιτάζει, μόνο την κοιτάζει, πάνω από τον ώμο του πατέρα του, η έκφρασή του ουδέτερη. Το μαχαίρι πέφτει από το χέρι του. Ακούγεται σαν καμπάνα εκκλησίας όπως το μέταλλο χτυπάει στο παγωμένο πεζοδρόμιο. Σκουπίζει το χέρι του στο πρόσωπο και το λεκιάζει με μια κηλίδα αίμα.

Η Τζεν κοιτάζει την έκφρασή του. Ίσως να το μετάνιωσε, ίσως, πάλι, όχι. Δεν μπορεί να καταλάβει. Μπορεί να διαβάσει σχεδόν τους πάντες, μα ποτέ της δεν κατόρθωσε να διαβάσει τον Τοντ.

Τέλη Οκτώβρη. Περασμένα μεσάνυχτα. Ξαγρυπνάς περιμένοντας τον δεκαοχτάχρονο γιο σου. Έχει αργήσει. Εκεί που κοιτάζει από το παράθυρο, τον βλέπεις. Συνειδητοποιείς ότι δεν είναι μόνος: πλησιάζει έναν άντρα, κι είναι οπλισμένος.

Δεν το πιστεύεις όταν τον βλέπεις να το κάνει: ο αστείος, χαρούμενος έφηβος γιος σου σκοτώνει έναν άγνωστο, μπροστά στα μάτια σου, στον δρόμο έξω από το σπίτι σου. Δεν ξέρεις ποιον. Δεν ξέρεις γιατί. Ξέρεις μονάχα ότι ο γιος σου τώρα κρατείται, το μέλλον του συντρίμμα.

Εκείνη τη νύχτα αποκοιμίσαι απελπισμένη.

Όσπου ξυπνάς... και είναι χθες.
Κι έπειτα ξαναξυπνάς... και είναι προχθές.

Κάθε πρωί ξυπνάς μια μέρα πριν, κι ακόμα μια μέρα πριν από τον φόνο. Κι έχεις άλλη μια ευκαιρία να τον σταματήσεις. Κάπου στο παρελθόν βρίσκεται μια απάντηση. Το έναυσμα αυτού του εγκλήματος – κι η μόνη σου επιλογή είναι να το βρεις...

ΔΙΕΘΝΕΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

ISBN: 978-618-03-3636-8

9 786180 336368
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83636

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book